

[OTEVŘENÉ
DOPISY Z LEDNA
- DUBNA 1977]

- 1 -

Jiří Dienstbier : Dopis československým novinářům

V Praze dne 7. března 1977

Válení kolegové,

za poslední dva měsíce se moje povídky při četbě novin a časopisů a při poslechu rozhlasu a televize mění od prvotního děsu ke snaze klidně a věcně posoudit, co píšete. Necítím se přitom méně pobouřen tím, že jsou schopni někteří novináři v naší, bez ohledu na mě, poměrně civilizované zemi. Stále více však chápu, že těmto lidem už snad nic jiného nezbývá.

Pamatuji ještě padesátá léta, i když mi tehdy bylo deset až patnáct let. I tehdy byly naše noviny plné vražděných /v československém smyslu/ poslův a lidí. Byli to nejen St. Oberkský a Ivan Skála, ale i někteří z těch, kteří jsou dnes napří i mezi signatáři Charty 77. Tyto lidi a jejich vražděnost odhalil nemiločasný soud dějin. Ale podvedení autoři je tehdy většinou spíše opakuvali než vymýšleli s upřímnou vírou, že pomáhají bourat barikády, bránící nám všem ještě rychleji "stárnout nebo". Většina z nich, na rozdíl např. od St. Oberkského, z toho pro sebe vyvedla rozhodný a definitivní závěr. Pochopili, že jen pravda je revoluční a že socialismus bez svobody je historický protínaluv.

Dnes jsou však jině a vy dobře víte, že se to, co musíme číst a poslouchat v posledních týdnech, by se styděl i Jiří Stříbrný se svým skandalizačním tiskem. O morálku však mnohým zřejmě nejde a netrápí je zřejmě ani okolnost, že četné tištěné a vysiílané texty porušují platné československé zákony. Před zákonným postihem jsou však autoři chráněni a navíc jim někdo otevírájící sejfy jindy tak zvěsile utajovaný materiál.

Dáváte přitom, nebo devalujete dávat, rány pod pás. Když český spisovatel podepsal Chartu 77, šádající dozorování platných zákonů socialistického státu, předvedli ho někteří z vás nahého v novinách a v televizi. Nevadilo, že tyto nejzoukromnější snímky, neukázané předtím ani blízkým, nahavila z jeho bytu bezpečnost. Když si československý politik,

bojovník proti fašismu, dovolil neznat nebo alespoň neoslepovat v nacistickém vězení, snaili se kdosi dovédit, že je to podanfeld. Protože se jiný československý politik a lékař narodil v Polaku v Hrdovské rodině, byl označen za bezdomovce a mezinárodního dobrodruha. A co znamená, že jeho přihlášku do KSČ "doporučuje Otto Šling.. odhalený a odsouzený jako nepřítel socialismu, sionista a agent kapitalismu? Byli Šling a ostatní novináři zavraždění plně rehabilitováni a to dávno před rokem 1968? Nebo jsou rozsudky procesů padesátých let nadále platné?

Jsem také věci, o kterých nepíšete. Např. o tom, že kdosi považoval dům českého dramatika hákovými špiži, že bývalému ministru zahraničí stříkali pracovníci bezpečnosti slzavý plyn do obličeje jen proto, že je jeho zvykem ubíhnout denně pár kilometrů, že v České Lípě propustili z nemocnice dívku s chročeným tuberkulózou, že kdosi rozešel pneumatiky vozu Trabant někdejšímu stranickému funkcionáři, doca leonida dělníkovi. Píšete, že desítky vašich spolupránců jsou vyslýcháni, vyhrožováni a přinucováni k dokonce Svazu protifašistických bojovníků, že jsou jim odebrány telefony, gardie, řidičské průkazy že jsou kontrolováni, zda mají řádně registrované psy. Nedovídáme se od vás ani to, proč je několik občanů už několik týdnů ve vězení a proč bezpečnost několik občanů celodenně sleduje a ve dveřích jejich bytů legitimuje návštěvníky. To vše jen proto, že se postavili na obranu lidských práv, naktvřených v československých sáhonech.

Vím, že kdyby se někdo z vás vzbouřil proti jedné lži, přestane psát do novin a sotva pak malenno příhodně samostatně, nalesne-li vůbec jaké. Byle by tedy marně připomínat, že Karol Havlíček byl český novinář. Ostatně jste se už dávno rozhodli, že jeho spor není váš. Chci vám jen připomenout, co děláte si k tomu alibi přiblížíte. Mám na tom i osobní zájem. Nechci, aby jakýsi nový Hendrych mohl i za nás někdy prohlásit, že všichni nemáme svůj díl odpovědnosti na svých slešinách.

Nezlyt se. V atmosféře, kterou tím vyvolává, může ke slešinám ještě dojít. V posledních letech dokonce označil několik významných občanů - např. prof. Patočka, Z. Klynaře,

J. Kelenkevu - za fašisty. Taková hra s pojmy je však dvojsečná. Vládte, nebo dovolujete vládnout, nenávidíte. Mělo by vám být jasné, proti komu.

Charta 77 byla až příliš potřebná, pomohla-li odhalit to, co jinak mohlo zůstat nebezpečně skryto pro jiné doby. A možná, že její humanismus jednou uvítají i mnozí z Vás.

Jiří Dienstbier,
bývalý redaktor Československého
rozhlasu

Podskalská 8
12800 Praha 2

Václav D i v í š
Tomáš V l a s á k
František V l a s á k

Dopis pražskému biskupovi

MONS. ThDr. František Tomášek
biskup-apoštolský administrátor pražský
PRAGA-Bratřany

Vážení bratře biskupe,

ve III. kapitole věroučné konstituce "Lumen gentium" o církvi se píše: "Všichni biskupové mají vyučovat věřící lásku, hlavně k chudým a trpícím lidem a k těm, kteří jsou pronásledováni pro spravedlnost /Mt 5,10/ a podporovat také každou společenskou činnost církve, zvláště, aby vzrůstala víra a světlo plné pravdy zářilo všem lidem."

Jsem informován, že ve vatikánském deníku L'Observatore Romano byl zveřejněn text Prohlášení Charty 77 s komentářem, který obdivuje statečnost a odvahu těch, kteří bojují za spravedlnost v našem státě.

Prote HROUBČÁK s tím, co jsem četl v Katolických novinách ze dne 23.1.1977 jako Prohlášení originálů ČSR, které jste jménem všech originálů podepsal Vy.

Zvláště tvrzení: "Klidně najíme své místo v této společnosti..." Připojujeme: takovým způsobem, že pozvolna spolupracujete na likvidaci církve.

"...prohlášíme, a to s veškerou vážností, že nejsem žádnými signatáři této "charty". - A přece tato "charta" zmíněný vatikánský deník plně schvaluje. Vy, origináli, se samozřejmě distancujete, anebo píšete o tom, co nemáte či nechcete znát.

Věřící očekávají, že pastýři božího lidu mluví jasně a jednoznačně podle evangelia: "Vaše řeč buď: ano, ano - ne, ne."

"Svatý otec k nám posílá své zástupce, a proto k nim máme plnou důvěru..." Konstatujeme: kde nejsou výsledky, tam se nedá hovořit o důvěře. Základně nejme uspokojeni a rozhořeni

na neodpovídající státní úrovni, které vždy končí tvrzením, že bylo jednáno... pro nás všechny však, lid boží, naprosto bezdůležitě.

Vystoupení zástupce sekretariátu pro věci církevní pana Karla Kráse v TV, kdy v obhajobě náboženské svobody vypočítával, jakému množství zaměstnanců církví je vyplácena státní mzda, počet seminářů, náklady na údržbu a opravy chrámů - to měl být výpočet stříbrníků, za které církev odpovídá od spravedlnosti? V rozhodujících okamžicích u nás představitelé církví mlčí, nebo podléhají tlaku státní moci.

Jste si vědom, kolik křesťanů tato skutečnost pohoršuje?

Kde je církev "sloupec a pilířec pravdy?" /1 Tim 3,15/

Pojetí spravedlnosti vašich mnohých duchovních odpovídá té "spravedlnosti", kterou zastávají farizejové a zákoníci, a kterou Kristus radikálně odmítá: "Hezdná vás."

Věřme, že toto naše stanovisko bude Vám operou pro současnost i budoucnost, a že Vám otevřený zápas za spravedlnost a základní lidská práva bude jasně vyjádřen k poště těch, kteří následují Ježíše odsouzujícího a poplivávajícího.

S bratrským pozdravem

Invicta et Pax

Tomáš Vlašák

Václav Diviš

František Vlašák

Praha, 15. února 1977

Prokop B r t i n a

Kopie předsedovi vlády ČSSR - 1.

Pan

JUDr. Lubomír Štrougal
předseda Federální vlády ČSSR

PRÁHA

V Praze 24.ledna 1977

Pane předsedo!

Ve středu 13. ledna 1977 byl v Rudém právu zveřejněn redakční článek "Strokovenci a samosvanci", v němž jsem mezi jinými uváděn také já jako jeden z vydavatelů Charty 77, což neodpovídá pravdě.

Já jsem sice podepsal souhlas s obsahem Charty, ale na Chartě podepsán nejsem a výše zmíněný jsem si zakínal, aby mě jméno bylo zveřejněno.

Protože článek není podepsán, a byl pak zveřejněn i v jiných listech, je jasné, že bez souhlasu a odpovědnosti vlády a jejího předsedy k jeho publikaci nemohlo dojít. Jestliže přesto v úředním dokumentu, kterým zmíněný článek de facto je, jsem napaden jako jeden z původců Charty, ačkoliv to není pravda, pak nevidím jiné cesty než požádat Vás, pane předsedo, i Vaši vládu, abyste uvážili, jak napravit škodu, která mi tímto falešným tvrzením byla způsobena. Jistě chápete, že bránit se podobně tiskovou opravou nemohu a patrně by ji žádný list v Československu netiskl.

S pozdravem

JUDr. Prokop B rtina

Prokop B r t i n a

Dopis předsedovi vlády ČSSR - 2.

Federální vláda ČSSR
k rukám předsedy dr. L. Štrougala

V Praze 6. února 1977

Pane předsedo,

vzhledem k obsahu článku "Spojí se i s šatou..." uveřejněná v pátém čísle týdeníku "Tvorba" z 2. února 1977 nám na to, že Vaše vláda nehodlá opravit tvrzení, že jsem jedním z organizátorů a vydavatelů Charty 77, ačkoliv jsem Vás dopisem z 24. ledna informoval, že tomu tak není a žádal jsem, abyste toto nepravdivé tvrzení sami dali opravit.

Najen, že jste mě žádosti nevyhověli, ale připustili jste místo toho, aby byl o mně uveřejněn článek v "Tvorbě", v němž se tvrdí, že "...Brtina ani ve svých 77 letech se nerespektuje znovu vyrazit do politického boje se zájmy reakčních šílů..." Proteže dobře víte nyní, že jsem sám do žádného boje nevyrazil, a že jsem se naopak respektoval do boje vyrazit, pak tvrzení toto je již vědomě nepravda a já se cítím být oprávněn a volný, abych naši i světovou veřejnost informoval o pravdě jakoukoliv cestou, která se mně naskytne.

Vítal bych ovšem i nyní, kdybyste se přece rozhodli informovat veřejnost pravdivě.

JUDr. Prokop Brtina

Jsem navíc ve výhodě proti těm, kteří byli Vašimi politickými odpárci před třiceti nebo ještě dvaceti lety: v únoru 1948 mi bylo šest a půlroka a moje odpovědnost za složiny v 50. letech /a nejen složiny na jednotlivcích, ale na dělnické třídě a společnosti vůbec/ je tedy jen hypotetická. Bezúhonná špatným svědomím, mohl jsem se nyní vyjádřit volněji.

Tyto nevyjasněné problémy, zdá se, najímají dnes už jen pár politických maniaků mého typu. Lidé chtějí žít, žít svobodněji a plněji. Usilují o občanská práva a demokratické svobody, za jistých okolností jsem ochoten i za ně bojovat. V boji si ujasňuji širší souvislosti, své možnosti i možnosti skomírajícího stalinismu. Vaše politická minulost je přitom některak neuvěřitelně rozpuklá; soudí, že se správně a samozřejmě, že jste se postavil na jejich zájmy. I já si to myslím.

Už proto bych byl šťasten, a považoval bych si osobně za čest, kdybyste svolil, aby Vaše jméno Charty 77 zveřejnila mezi těmi, kteří vyhlásili souhlas s jejím prohlášením z 1. ledna 1977, i když jste si zveřejnění svého jména původně nepřál. Zdá se to na první pohled formální, neboť oficiální propaganda o Vás dávno píše jako o signatáři. Pro společné zájmy o občanská práva to však má velký význam.

S výrazem nejhlubší úcty a ardečným pozdravem Váš

Petr Uhl

Anglická 8, Praha 2

V Praze 19. února 1977

Co: mluvčím Charty 77 a veřejnosti jako otevřený dopis

Jiří Hájek:

dopis akademika Bačkovského

Akademiku
J. Bačkovskému
prezidium ČSAV
PRÁHA

Pane akademika,

vím se, že bych Vás mohl odvíjet i jinak, poněvadž - nespíím-li se, - jsem svého času chodil do téhož gymnasia na Vinohradech. Tato vzpomínka mi dovoluje předpokládat, že Vám není neznámá postava pitoreskní postava našich dějin 15. století - mnohobročník a reakcionář arcibiskup Zbyněk Zajíc zvaný Lišovým humorem "Abeceda", jež vůči kacířským knihám Johna Bicliffa, zabavených u Mistra Jana Husa a jiných tehdejších disidentů, zaujal postoj typický pro lidi svého ražení a vstoupil tak do dějin jako ten, jenž "spálil knihy, nevěda co v nich psáno". Vím se si, že mám co do činění s rototypem postoje určité části české inteligence, souhlasící ze strachu či karikáturní vědy a priori s vrchností - ať je její postoj sebepratilivější, absurdní a odporující všem faktům a zásadám zdravého rozumu, který nalézá v našem národě nebylo lze nikdy potlačit. V duchu tohoto Zbyňka Zajíce bezpochyby postupovali ti, kdo denuncovali Masaryka jako zrůdu národa jak v bojích o republiku, tak v kaspani o ritadlních vraždách, či na první světové války v servilních adresách rakušáctví všelijakých šlecht. Do této galerie patří také ti, kdo na první republiky napadali levici pro "vládnířskou" postoj. Novin, kdo jste osobně stál např. v roce 1934, když nás - levicové studenty - sfalisovali naši kolegové na insigniády vedli uličkou "hanby" a fyzického násilí pro nekonformní postoj k jejich tehdejší reakční propagandě. A nekdě mi připomenout ležalší podpisy a prohlášení některých oficiálních představitelů "establišmentu" vůči komodii pozničovského režimu i pozdější protektorátní vlády, či režimu Slovenského štátu proti rozvrtníkům zglajchšaltovaného "pořádku". Patřil jsem sám v této době mezi "rozvrtníky"; novín, co jste dělal tehdy

Vy, a mohl bych Vám po této stránce klivdíl.

Proč takhle připomínám? Protože Vaše prohlášení zveřejněné v Rudém právu dne 15.1.1977 na str. 1 vyvolalo ve mně /a nejen ve mně/ takřka automaticky asociaci s celou historicky vytvořeným typem, personifikovaným Zbyňkem Zajícem - Abecedou. Zafadil jste se do hystericky-pogromistické kampaně, manipulované občanskými síly proti těm občanům, kteří podpíseali Charty 77 použili právě garantovaného čl. 26 a 29 Ústavy ČSSR, aby upesernili fidieci orgány státu i veřejnost na problémy související s aplikací mezinárodních konvencí o lidských právech, k nimž řadíme akty svých ústavních orgánů naše republika přistoupila a jež se dne 25.3.1976 staly součástí národních zákonů. Naše právní řada, jak to dovedlo i jejich publikace ve sbírce zákonů pod č. 120 /1976. To jsou fakta, která by jste snad jako čelav vědec neměl ignorovat. S pojtem či interpretací, kterou této faktům dávají signatáři Charty, je snad možno diskutovat - a tomu se těchto 241 občanů - dnes je jich už ke 400, a nejsou to nemanželské lidi - nikterak nenasvědčí. Níže toho se vede kampaň proti "stresketacím a zneuvádom", v níž se metoda Zbyňka Zajíce - Abecedy - pílí či odstavovat kacířský spis, aniž se ví, co v něm je - rozvíjí do fantastických rozměrů všemi prostředky manipulace. Vy jste se do nízafadil se zřejmou otázkou projevit tvůrčí schopnosti nevidaných krás. Tvrdíte totiž, že jste se o "existenci ilegální pravicové organizace dovedli" /obvinění s trestného činu, které byste snad měl dokázat/ a jakéhosi dopisu, jež jsem podle Vašeho tvrzení poslal prezidium ÚSAV. Toto obvinění proti mě osobi, zveřejněné v tisku, prohlašují od začátku až do konce na a e p r a v d i v é a v y l h a n é. Můžete mně na toto prohlášení snadně otíhat; já sám si vyhrazuji právo Vás žalovat podle příslušných ustanovení občanského i trestního zákona na klivé obvinění a poslouva dotýkající se mě oti.

Prezidium ÚSAV - jak by Vám mlo být známé - jsem psal výlučně věcí svého pracovního zařazení, popř. ve věci nezákonného zrazení mého členství v ÚSAV. O žádné organizaci, o žádné formě sdružování kohokoli s kýmoli jsem prezidium ÚSAV neposlal; je tedy Vaše tvrzení o tom, že ještě se s nějakého mého dopisu prezidium "dovodil" o existenci jakékoli organizace, klivým a poslouvačným nařčením. Stejně tak neopodstatněným je to, že

co zřejmě má být "pointou" Vaší lži a pomlavy proti mně a mým
soukromím: Vaše tvrzení, že jsem k jakémusi dopisu prezidia
ČSAV "připojil řadu podpisů", jejichž někteří autoři se označili
přes "politiky". Zevně, odkud jste tento "objev" čerpal. Z řá-
dného dopisu mnou adresovaného prezidia ČSAV jste rozhodně neohl.
Pokud jde o autentické podpisy prohlášení Charty 77, jež jsem
sám viděl a ověřoval, nikdy se signatářů se tak neoznačil.
Můžete si to ověřit, neboť tyto podpisy má dnes státní bezpečnost,
jejichž akci tak utlačně přichláhujete svým prohlášením v Rudém
právu ze dne 15.1.1977 a jež Vám - pokud máte vůbec snahu si své
pomlouvavé tvrzení ověřit - jistě ochotně vyjde vstříc. Proto Vaš
návrh, svařející v uvedeném tiskovině, je stejně nepravdivý a
pomlouvavý jako vše, co jste na toto téma rdčil napast.

Je Vaší věcí posoudit, zda jste se tímto příspěvkem legiti-
moval jako vědec a slušný člověk. Myslím si, že ~~jakámkoli~~ při
normálních poměrech, kdyby věci byly skutečně své jasně, by Vás
vláda podle par.12 zákona o akademii věd měla vyloučit z Akademie,
poněvadž tak neseriózní manipulování fakty je důkazem aproměře-
ní se vědce, jejímž prvním příkazem je respektování faktů. Nejsme
ovšem v normální situaci, a to právě bylo jedním z motivů Char-
ty 77, jejíž hlavní postulát - plnění mezinárodních paktů o
lidských právech všemi evropskými státy, byl podepsán jak před-
staviteli těchto států v Helsinkách, tak té jeannymálně přijat
všemi účastníky konference evropských komunistických a dělnických
stran v Berlíně v červnu 1976. Zřejmě Vám, vědci a akademiku,
tato skutečnost nevadí v tom, abyste v rozporu s ní psal své
pomlouvavé invokativy proti mně.

Jak jsem řekl, vyhrožují si použitím právních prostředků
proti Vaším lžím a pomlouvám svařejícím v tisku. V rámci svých
možností seznamám i naši a světovou vědeckou veřejnost s Vaším
postojem, jež považuji za nedůstojný vědeckého pracovníka. Vám
mohu k úrovní Vašich invokativ vyslovit jen svou konstataci a
politování.

Prof. JUDr. Jiří HájekDrSc

člen korespondent ČSAV,
protisázkou zbařený svého člena-
tví

Jiří Hájek :

Dopis šéfredaktora časopisu "Signál"

Šéfredaktora časopisu "Signál",
Praha 6-Buzyně.

V Praze dne 2.3.1977

V čísle 3 Vašeho časopisu /22.-28.2.1977/ byl otištěn článek napadající hrubým a poslouvačným způsobem mou osobu. Úpravou, toporností i ohudebnou výrazů připomíná ovšem spíš jakási policejní udání; obsahově se hemží nepravdami. Je těžké v něm najít větu, která by neobsahovala vyslovenou lež nebo hrubé zkreslení skutečností.

Hned v úvodu se prohlašuje, že po roce 1933 /kdy mi bylo 20 let/ jsem "ve své tehdejší politické činnosti proti hitlerovskému Německu nevystupoval", a že jsem za okupace byl "spíš vtažen vývojem událostí" než snad vlastním rozhodnutím do odbojové činnosti. Skutečností je, že jsem v září 1935 nastupoval š.pokrokové studentské na mezinárodní konferenci proti válce a fašismu v Paříži /předseda E.Barbusse/ a po návratu byl v této věci předvolán na pražskou policii, a jejíž archiv, zdá se, jinak autor čerpá. Má publicistická a jiná činnost v hnutí pokrokové mládeže a studentska a její protifašistický charakter jsou dostatečně známy, snadno prokazatelné - ať jde o akce solidarity s demokratickým Španělskem, o úsilí sjednotit levicové organizace mládeže na protifašistické platformě, o rozhodná vystupování proti mnichovské politice v létě a na podzim 1938. Sem patří též aktivní účast při vytvoření Národního hnutí pracující mládeže /komunistů/ na podzim 1938 i při jejím přechodu do illegality počátkem okupace. Právě za tuto činnost, spojenou s vydáváním časopisu IZNO /informační služba národního osvobození/ především pro MHPM /Nár.hnutí prac.mládeže/, jsem byl 1939 zatčen gestapem a koncem 1940 v procesu proti vedení MHPM odsouzen jako jeden z hlavních obžalovaných k nejdelšímu trestu tehdy vynesenému. Je napraveno tvrdit, že jsem v tomto procesu vystupoval "především jako svědek".

Od nástupu trestu 1941 až do osvobození 1945 jsem byl v kázních Hamburk a Waldheim zaměstnán výlučně fyzickou, a to

nejobyčejnější, nekvalifikovanou práci, jak všichni stovky mých
spoluvěrnů z té doby - až Čechi, Němci, Horáci, Šedí, Francouzi
i sovětští lidé tam navlečení. Tvzení o tom, že jsem byl
"vůdce-šéf", polívající jakýmsi "privilegiem" nacistické
všechné správy, je tedy lživé. Jeho autor či inspirátor se
se pokouší je vykonstruovat ze skutečnosti, že obě lékař, jenž
mi ve vyšetřovací vazbě zachránil srak /a jenž, jak se po válce
prokázalo, byl odpůrcem nacismu, koncem války pronásledovaným/,
zajistil spolu s mým obhájcem mé umístění v káznici Hamburk,
kde existovala možnost lékařské kontroly, poskytované řadě ji-
ných vězňů a též německých komunistů. Říká se tu vychází ze zá-
dů, že lze svobodně spíat každého, kdo pfežil fašistický krimi-
nál, až jen za to, že nezahynul nebo alespoň nezlepl, jak v
mém případě existovalo nebezpečí, jako v padesátých letech.

Tvzení, že jsem v Št. sociální tické straně /inclinoval k
pravému křídla/ je směšné a hloupé. Pravda je mnohá mnoha lidí,
a někteří ještě dnes zaujímají dost významná místa ve veřej-
ném životě. Pominu o tom, že jsem se do ÚV KSČ při složení
dostal "automaticky", lze považovat za urážlivou pro gottwaldov-
ské vedení KSČ, které, jak známe, rozhodovalo o kceptaci
lovicových sociálních demokratů do orgánů KSČ.

Úroveň v pravém slova smyslu hodnou švejcarského
Brettschneidera dosahuje obšírné líčení o tom, jak jsem pryč
v létě 1968 pověřoval jakýmsi obkurním novinářem nějakým důver-
ným záznam jednáním v KSČ. Kdyby v r. 1968 bylo vedení KSČ a vláda
či tehdejší ministr zahraničí měli šmyly, které jim člunek
ignorantky lisuje, nebyli by je rostrahovali upovídaného
novináře, působícího jako hochštapler či provokatér. Oni je ovšem
neměli. Říkali to jasně, jak veřejně, tak soukromě. Sám jsem prá-
vě tehdy v rozhovoru s nynějším spolkovým prezidentem NDR za
jeho návštěvy v Praze důkladně vyvčtloval a hájil stanovisko
vytvořené vůči NDR v programu vlády, a to jak o neplatnosti Eni-
cheva od samého počátku se všemi právními důsledky, tak o mezi-
národně právní uznání NDR a hranie vytvářených výsledky II.
svět. války.

V křesťanských pokusech nalhat toho se nejvíce vynásil se
v člunku děkence jakýsi můj názor, projevový "před přáteli" o
chybnosti rozpadu hamburské monarchie. To se říká jedním dechem

s tvrzení, že při přejímání názorů Masaryka a Beneše se může dějiny - názory, vyplývající z natěsnosti rompu rakousko-uherské říše. Je to říkání v souvislosti s jakýmsi pokusem posuzovat současnou poslední historicko-politickou studii o mezinárodních aspektech Československého roka 1968, kterou jsem loni předložil Čs. akademii věd. autora či inspirátora článku zřejmě užlo, oš ve studii jde, tj. skutečně marxistický vědecký a věcný přístup i rozbor událostí i příslušných dokumentů; možná, že ji ani nečetl. Jinak by nemohl o ní napsat tolik nesmyslů zcela ve stylu stereotypních frází či pouhých nadávek.

Kdybyste respektoval základní normy pravdivé informace a novinářské etiky, ani byste považoval za morální povinnost osvědčit své čtenáře s tímto dopisem. Mesi slušnými lidmi se tak děje. Poněvadž to těžko mohu od vás očekávat, postarám se o to, aby se znalost o nepravdivosti a poslepušném charakteru slánských zveřejnění ve vašem listě dostala do vědomí co největšího okruhu lidí. Opravňuje mne k tomu náš právní řád, jehož součástí je od 23.3.1976 i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech.

S výrazem politování nad tím, jak snižujete úroveň Čs. novinářství a urážíte důstojnost našeho lidu

Dr. Jiří Rájek

Pavel Kohout :

K některým tvrzením v Čs. tisku

Rudé právo ze dne 15.1.t.r. a Tvorba č.5 z 19.1. t.r. se snaží vzbudit v čtenáři dojem, že nájem o mě hry a prósy na Západě je uměle vytvářen spravedlivými alibami, které mě prostřednictvím uměleckých institucí skrytě honorují za svou diverzní politickou činnost v ČSSR. Ve chvíli, kdy už tři čeští divadelníci a jeden žurnalista byli vzati do vazby pro trestný čin podvracení republiky, není to tvrzení tak směšné, jak se na první pohled zdá. O tom, že má vystoupení byla vždy jen legální obrana proti nespravedlivé diskriminaci, existuje mnoho důkazů. Obracím se nyní na všechny divadla, nakladatelství, rozhlasové a kinematografické televizní ústavy v Evropě, která hrají a vydávají Havla, Klíma, Klimentu, Kohouta, Vaculíka a další autory v Československu zakázané, aby oslovila veřejnosti svých zemí, že vláda i ná, co je k tomu vešle, a mají-li k dispozici jiné finanční prostředky než ty, které vykazují.

Pavel Kohout

Praha, 22.1.1977

Pavel Kohout: K důsledkům kampaně Čs. sdělovacích
prostředků proti signatářům Charty 77

Ve vysílání pořadu, ve kterém Čs. televize dne 22.1.87. uvedla i snímky mého bydliště, a současně s tím, kdy sdělovací prostředky daly nasadit hlasy, abych odešel z vlasti ke svým údajným imperialistickým chleboářům, republiku doručila mi pošta, která mi už jinak nenosí nic, celkem 48 výhrůžných dopisů ve dvou šnech. Z výpisu, který přikládám, je zřejmé, že jsou psány ve stylu, střechách připomínajícím pogromy na německé židy, a intelektuálně ve třicátých letech. Někteří z nich - například 11 dopisů z Plzně - jsou psány na téže poštovním štítku, dvě série dokonce ve stejnou dobu. Všechny obsahují výzvu, abych okamžitě opustil ČSSR, většinou pod pohrůžkou fyzického napadení nebo i likvidace. Jako nejzranlivějším je uváděn 31.1. 87. Vedle právních kroků, které podnikám na důlehu ujistění a potrestání nezodpovědných pachatelů, posílám tuto informaci i Čs. vládním úřadům. Neustále intenzivní sledování mnoha vozy i muži mi brání rozpoznat, kdo - i když novin a jakých úřadů - nemá služební povinnost, a kdo má jiné důvody.

Tímto také žádám Čs. novináře a jmenovité ředitelé Čs. televize Jana Holenka, aby okamžitě začali výchovně působit proti zaslepené nenávisti, kterou pomáhli vyvolat. Pokud se v jediném případě vynikne kontrole, ponese na to odpovědnost jako první.

Pavel Kohout

30.1.1977

Edéněk M i l y n a d ě l :

Dopis ministru vnitra J. Obziny

Doc.dr. Jaromír Obzina, ČSc.

ministr vnitra ČSSR

PRÁHA

Pane ministře,

v záběru z tiskové konference proti Chartě 77, který dne 24. a 25. ledna 1977 vysílala pražská televize, prohlásil důchodce Antonín Černý, že máj otec byl "sešákem velitele četníků na Moravě".

Máj otec Hubert Mlynář bojoval na první světové války v československých legiích v Itálii, po roce 1918 sloužil v aktivní službě v 5. l. armádě, jako bývalý důstojník této armády se na okupaci účastnil odboje proti nacistům a v armádě sloužil také po roce 1945. Nikdy neopouštěl u četnictva. V květnu 1945 se stal členem KSČ a koncem roku 1946 byl u rozhodnutí tehdejší branné komise ÚV KSČ přeložen z armády ke sboru národní bezpečnosti. Dekretem tehdejšího ministra vnitra V. Kocoka byl pak jmenován sešákem velitele SNB v Brně. V této funkci se zabíjel při autokavárii v říjnu 1948.

Vešle osobně nevidí, přidá-li někdo v naší televizi k pomluvě o urážkách, které jsou na něj adresy pronášeny, ještě nějakou další pomluvu. Upozorňuji Vás na tuto věc a jiného důvodu.

Děkuji, že by bylo v zájmu všech Vás podřízených přiložení k SNB editovat tento sbor od četníků před rokem 1945. Jinak se totiž může stát, že někdy v budoucnu nějaký jiný důchodce oznámí v televizi třeba Vaše děti za děti "vrchního velitele všech četníků v Československu". Kdyby ten doba ještě a nás trval režim podobný dnešnímu, mohla by jím pak vzniknout nějaká petič, například i při hledání zaměstnání.

Doc. Dr. Edéněk Mlynář, ČSc.

11090 Praha 1, Soukenická 11

V Praze dne 26. ledna 1977

Miloš R e j c h a r t : Dopis sekretariátu pro věci církevní

Pan
dr. Karel Krása
Podatel sekretariátu pro věci církevní
při Úřadu federální vlády ČSSR

PRAHA

Praha 8.3.1977

Vážený pane doktore,

pročetl jsem v Rudém právu z 23.2.t.r. poserné
Vaši stať "Socialistický stát a náboženství".

Vítám Vaši formulaci, že v ČSSR "není nikdo nucen být
věřícím nebo ateistou, vykonávat náboženské obřady nebo je nevy-
konávat". Jistě všichni věřící rádi čtou Vaše ujištění, že
"československé orgány neukazují, zda je někdo občan bez vyzná-
ní, nebo zda je vyznavačem určité církve nebo náboženské společ-
nosti", že "nikdo nemůže občana nutit k výkonu kultu nebo mu
v něm překážet, ukládat povinnosti, privilegiovat ho nebo
diskriminovat atd."

Je potřebné připomínat věřícím náhonem zaručená práva
a je dobře, když tak činíte Vy. I já jsem se svého duchovenského
přátele povzbuzoval věřící tím, že myslím tak. církevních ná-
honů z r.1949 není postupně okleštění a nakonec likvidace čin-
nosti církví, nýbrž, jak správně připomínáte, "zajistit pro ka-
ždého zaručené právo svobody vyznání".

Povzbuzování bylo a je třeba. Často jsem se totiž setkával
a dodnes setkávám s tím, že se věřící bojí projevit veřejně
své náboženské přesvědčení, účastnit se aktivně církevního ži-
vota a hlavně poskytnout vlastním dětem v rámci činnosti círk-
ve křesťanskou výchovu. Jejich obavy byly obvykle mihavě formu-
lovány, prý by měli potíže v zaměstnání, děti by se nedostaly
na střední či vysokou školu.

V takových případech jsem se pokoušel rozpoutat obavy
podobně způsobem, jako činíte Vy v první části svého článku a
pokusoval na to, že "naše zřízení...nežádá na věřících, aby se
stali komunisty", že řada dětí z křesťanských rodin studuje, a

to s přesvědčením vybraným, že musel významní vědci jsou dobrými křesťany, dokonce i členy českobratrské církve, že tedy jde o to, stát se svým přesvědčením navzdory sporným předpokladům a nesáhlým dikandům a opírat se při tom o platné právo.

Na vlastní kůži jsem se však přesvědčil otom, že prokazuje o níměřádnou zřetelnost i Váš článok: v e f i c i občané žijí v Česku opravdu v p a r a d o x n í s i t u a c i.

Kromě těch, kteří otáčejí a společensky se uplatňují, a š k o l i v jsou věřící, jakou tu ti, kteří nemohou studovat podle svého výběru a důkladně se společensky uplatnit, p ro t e k a ž e jsou věřící. Obavy ustrašených věřících nejsou jen omlouvou jejich pohodlnosti. Setkal jsem se s lidmi, kterým bylo jednoznačně a s oficiálních míst řečeno, že účast na církevním životě je přitěžující okolností či přímo překážkou přijetí na vyšší studia. V některých případech o tom existují písemné doklady. Možnost vzniku této skutečnosti a její teoretické předpoklady jsou dobře vystiženy v závěru Vašeho článku. Citujete zde čl.16 Ústavy: "Veškerá kulturní politika v Československu, rozvoj vzdělání, výchova a vyučování jsou vedeny v duchu vědeckého světového názoru marxismu-leninismu..."

Jak je tedy na tom učitel-křesťan, či učenec o studium na vysoké škole pedagogického směru, který si chce přijmout na svůj čl.34 Ústavy, kde stojí, že "veškerá výchova a všechno vyučování jsou založeny na vědeckém světovém názoru...", ale vědecký světový názor se mu bude zbytku nekryje s marxismem-leninismem? Platí i o něm, že "nemá smysl být věřícím či ateistou"? Pakliže je mu znemožněno pedagogické působení, stojí právě na jeho straně? Opravdu bude naše národnostní i v tomto případě majitel at "stejnou měrou nájaz věřících i nevěřících"?

Citujete dále ustanovení ÚV KSČ z října 1972: "Socialistický Slovák... m u s í /podtrhl M.R./ být osvobozen od předauků a tmařství. Patří k nim náboženství, které po staletí je spojeno se sociálním útlakem... duchovním deptá Slovaka mravními zásadami, jež nemají nic společného se skutečným lidským štěstím".

Co říká toto ustanovení o křesťanech, kteří ve své víře nevidí práhůné tmařství a předauky, a proto ani netouží po osvobození od nich? Jak se staví k těm, kteří v křesťanství rozemávají právě předpoklady sociálního pokroku, nájaz se naští adepci křesťanskými mravními zásadami, naspak by je rádi předali svým dětem? Co s těmi, kteří odmítají ateistickou propagandu

a výchovu, "jejichž smyslem je vymanit věřící z duchovního útlaku", protože se nedokládají, že by působem duchovního útlaku byla právě jejich křesťanská víra?

Vaše otázka týká rozumné důvody pro to, aby se věřící stavěli na druhou stranu barikády? Nebo aby se podíleli na realizaci politiky naší strany..? Je tedy hluboce oprávněná. Jak se křesťan může jednoznačně podílet na realizaci politiky, která ho mnohdy "osvobodit" od jeho víry, "vymanit" jej z jeho bytostného přesvědčení?

Paradox křesťanské existence v ČSSR je tedy zcela zřejmý: Najde-li křesťan společenské uplatnění přiměřené svým schopnostem, má-li přístup ke vzdělání podle svého výběru, najde o nedopatření, nedůslednost či dokonce, rychle o naplnění jeho zákonných práv. Je-li na toto uplatnění a vzdělání opřeno, opět najde o nedůslednost, lokální deformaci, výjimek, rychle o realizaci celospolečensky závazných státních směrnic a dokonce o rozvinutí v čisté zakotveného principu /čl.16/.

Tento paradox, jeho vztah k platnému zákonu č.120/1976, váš článek nevyřešil. A nelze to ani očekávat. Nevyřeší jej ani prohlášení Charty 77, rychle jen trpělivý, svobodný rozhovor, k němuž Charta své, rozhovor vedený bez onoho neblahého a omdlého "musí", vedený v podobně otevřené atmosféře, jak se děje třeba na téma marxismus-křesťanství uvnitř italské komunistické strany.

Váš článek vyzníbále slopon alůžku, ve které se naše společnost ve vztahu ke křesťanství ocitla. V tom je jeho přínos a předpoklad diskuse, která by vedla od někud někam, a k níž jsou křesťané a náe, jistě nejen signatáři Charty 77, kdykoliv připraveni.

Sevzte ještě několik připomínek, domění a upřesnění:

Rozhodně se pro účast na Chartě 77 necítím být "cizincem ve vlastní zemi". Naopak, k účasti na Chartě me přivedlo vědomí, že mám v ČSSR demovské právo i povinnosti. Víím me, že ohlas na další Chartu 77 je mezi lidmi, které potkávám, až nečekaně přívětivý, že se tedy podílím na něčem, co vítá mnoho obyvatel této země.

Mým plátcem je Národní muzeum v Praze, kde pracuji /podle pracov.hodnocení dobře/ jako topič, nealouším tedy "svým plátcem se jidášský groš". Ostatně snad je i pro něme přínosné, že

ani Vy se neobejdete bez odkazu na Písmo svaté.

"Pro přesnost" uvádíte do souvislosti se signatáři

Charty 77 - duchovními, že Vpřed několik lety byl tento církevní politickým provokatérům odšet státní souhlas k výkonu duchovenské činnosti, a to nikoliv pro jejich náboženské přesvědčení". Škoda, že nejste ještě přesnější - rád bych se konečně dověděl důvod tohoto opatření. Jím jsem o následování církvi st.souhlasu několikrát žádal, rovněž tak i starševské náboženské sboru, senikátní výbor, synodální rada, Svaz českobratrského evangelického duchovenstva. Písomné následování mi bylo odepřeno. Pouze dostal mi jeden p.církevní tajemník sdělit, že je to pro můj referát o knize filozofa E.Berdačeva, který jsem pronášel na pastorální konferenci. Jiný tajemník však zase sdělil mému kolegovi, že se tak stalo pro můj nemorální život.

Dále upřesňuji, že jsem v duchovenské službě byl činný pouze dva roky, nemohl jsem tedy "po více než 10 letů vytvářet z veřejných občanů protisocialistickou opozici".

Signatáře Charty 77 - "lidé z církevních kruhů" - nelze spočítat na prstech jedné ruky, jak tvrdíte. Pokud vím, již dlouho před uveřejněním Vašeho článku se k Chartě veřejně připojilo již 17 duchovních, z toho 8 dokonce přesvědčeně se státním souhlasem. "Lidé z církevních kruhů" je ovšem mezi signatáři více

Kdyby nedodržení práva občanů na svobodu náboženství a náboženského kulta bylo jen výmyslem "různých pisáček", bylo by dobře. Bohužel jde o skutečnost nímí denně prožívanou. Uvedu jeden příklad, snad ne dostatečně drastický, zato zcela sobní. Když zemřela před třemi lety moje matka, odšití pracovníci tiskárny s politováním a s poukazem na platnou smlouvu biblický verš jako motto smutečního oznámení. Otce znal jen až do vzdáleného okresního města, vyhledat tam církevního tajemníka, jenž byl nešťastně přítomen a nechat si biblický verš důkladně schválit.

"Stát vyplácí platy duchovním" - to je pravda, pro úplnost by bylo dobré uvést jeho průměrnou výši. Můj nejvyšší plat i s funkčním příplatkem činil čistých 767 Kčs měsíčně.

"Podle vnitrocírkevních zásad a zvyklostí je každá jmenování, ustanovení, zvolení nebo vybrání církevní hierarchie". Ovšem k volbě do církevních funkcí je třeba předložení státního souhlasu a tak se stává, že jen někteří z kandidátů obdrží souhlas,

případně že ho neobdrží žádný z nich, jak se stalo při volbě senátora v senátorátu, kde jsem působil.

"Počet přijímaných studentů bohosloví si řídí církev podle svých potřeb". Jejich přijetí je však vázáno na souhlas sekretariátu pro věci církevní při Ministerstvu kultury, takže sdaloka nebyvají přijati všichni, kdo z hlediska církve i fakulty splňují požadovaná kritéria, jako se tomu stalo i letos na Komenského evangelické bohoslovecké fakultě v případě několika uchazečů z Českobratrské církve evangelické.

"Duchovní mají stejná občanská práva i povinnosti jako jiní občané". Doposud nebyla kompetentními orgány zodpovězena otázka, zda se na duchovní vztahuje tak elementární zákonný předpis, jímž je zákoník práce.

Mají i ostatní občané povinnost hlásit předem očekávané neokresné návštěvy z ciziny a informovat o obsahu rozhovoru s nimi státní orgány?

Existenci těchto otázek a paradoxů nelze simulovat citáty různých prohlášení církevních představitelů, z nichž některé uvádíte. Např. synodní rada Českobratrské církve evangelické sdělila oficiálně do sborů, že stanovisko k Chartě 77 sešlo na výzvu p. ministra Klusáka. Lze předpokládat, že obdobná stanoviska nevanikají ani v jiných církvích spontánně, a vnitřní svedené potřeby něco říci, nýbrž s podobných vnějších popudů, a to ještě v tom lepší případě. Obávám se, že vanikají i se snahy vlihnout se současnou politické moci v očekávání výhod či v naději na omezení postihu. Bani nijak obtížné je koncipovat. Stačí k tomu trochu pokleslé rétoriky, přispůsobené dobovým politickým žargem a trochu předstírané nevědomosti, v lepším případě nevědomosti upřímné. Představte si, že by se podobná logická dušování se loyality k určité politické linii a se distancování se od určité skupiny osob riskovali jejich autoři sebeznaní postih či nevoli vládnoucí politické moci. Myslete, že by přesto vzniklo, že by vnitřní přesvědčení autorů jinak nedalo? Nebo si je představte v jiné situaci - např. vr. 1968. Opravdu věříte tomu, že by psali /a že psali/ stejné?

Citujeme prohlášení představitelů katolických slovenských církví: "Jako dobré dítě nikdy nepomlouvá svoji rodnou matku, tak věrný občan nikdy nehovoří nepravdu o své otčině". Paralelní chápání vztahu člověka k místu jeho existence a vztahu vůči pokrevní matce je vlastně mnoha národů a významným postavením, od

stoupeneč mytu Blut und Boden, až k nejširšímu vlastenectví a univerzálně humanitním obchodem. Ale ani v těch nejlepších není jejich nejdelší stránkou. Neškodné je nelze dovést k Marxu ani k Pásmu svatého. A mluví-li autoři známého prohlášení o nás, utrádí signatáře Charty 77, pak buď Chartu nečetli a odsuzují něco, co nemají, s patosem vysnavačů, nebo ji četli a pak konstatování odvídaných faktů, známých i jim, nazývají nepravdou. Obojí je zlé. A o prohlášení takové dávno se chcete opírat, je považovat za satanický křesťanský výraz?

Nejím už nejvyšší čas umět, že naši nemocná společnost nijak nepomůže konformní, třebaže nábožanská rétorika, která kromě znečistlivosti vlastního svědomí a snad i ohvilkového pocitu hnusu nic nestojí? Nejmí už čas vstít vážné riziko obětí kryté šilí těch, kteří za svou destrukci a poškození svých jmen jsou a otevřeným hledím připraveni ve své sním pracovat pro spravedlnost, svobodu a mír?

Možná se mi věřit, že i Vy vidíte v Chartě 77 ovoce snah jakéhosi "Západu, aby náboženské city byly zneklivány". Přesto se pokusím závěrem formulovat, o čem Charta 77 podle mého pochopení jde. Revoluční si k tomu vypůjčít Vaše slova, která, o čem řečeno o něčem jiném a v jiné souvislosti, vystihují smysl Charty 77: "Aktivně, uvědomile vlastní budoucnost formovat, a ne odevzdáně, pasivně čekat, co přijde".

S pozdravem

a s nadějí, že se pokusíte vstít tento dopis vážně,

Miloš Rejchrt

Na vědomí: Synodní rada ČCE
mluvčí Charty 77

Josefa Slánka:

Otevřený dopis G. Husákoví

Otevřený dopis
generálnímu tajemníkovi ÚV KSČ
prezidenta ČSSR
Dr. G. Husákoví
PRAHA

Praha, 17.1.1977

Chromemí vystřídala úzkost, když jsem si v Rudím právu z 12. ledna t.r. přečetla články "Stroketanci a samosvanci" a pak sledovala ohlasy na něj v tisku, rozhlasu a televizi. Bebeť mi to připomnělo léta padesátá, a nikoli mimochodem pochází i termín "samosvanci" - vždyť právě Vás tehdy tak označil Václav Kopecký.

Kampaň v těchto dnech vedená proti Chartě 77 a její signatářům nemůže nepřipomenout padesátá léta, kdy bylo možné odsuzovat kohokoliiv za eskoliv, kdy pod heslem "strana věrte, osadruši" bylo organizováno přes 10 000 resolucí žádajících smrt, a to i smrt Vaši.

A teď se opět na lidích - od piskýrů po důchodce - požaduje, aby odsoudili Chartu 77 a její signatáře, aniž by znali skutečný obsah této charty. První důsledkem této kampaně je zatýkáni, domovní prohlídky, vyhazovy a práce a jiná perzekuce.

Cožpak byste snad chtěl, aby lidé zase měli po mnoho let trpké výčitky svědomí proto, že se státně hlasovali proti něčemu, co neměli, a tak obližili občana, kteří nechtějí nic jiného, než pomáhat při důsledném uplatňování sávek, které je povinen dodržovat nejen stát, ale i všichni jeho občané?

Žádám Vás proto, abyste se zasadil o zastavení pomlouvací kampaně a reprézilií.

Josefa Slánka

václav po generálním tajemníkovi ÚV KSČ

Karel Š l i m a g: Otevřený dopis šéfredaktorovi Rudého práva

Otevřený dopis šéfredaktorovi Rudého práva
Oldřichu Švestkovi

Vážený pane šéfredaktore,

obracím se na Vás, protože nesmím antory článku otištěného dne 12.1.1977 ve Vašem listu a nazvaného "Ztroskotanci a samozvaní". Valice tvrdí v něm napadíte prohlášení nazvané Charta 77. Jak je typické pro způsob diskuse, který je váš vlastní, neuveřejnili jste a ní ani řádku. Tvrdíte, že je to pamflet, který má polemizační charakter. Při tom pro toto tvrzení neuvádíte žádný konkrétní důkaz. Nehodlám polemizovat o tom, co je a co není Charta 77. To, proti čemu obci protestovat, je styl, jakým je váš článek napaden. Jeho styl jakoby se vrátil zpátky do padesátých let. Antory a signatáře Charty 77 označujete "na pár uražených jednotlivých ztroskotanců a samozvaných, ale ve skutečnosti agentů imperialismu typu Klyndře, Krieglů, Havla, Hájka, Patočky, Vaculíka bez špetky etí a svědomí". Tento styl je ostatně příznačný. Jako kdyby promluvil Vladav Kopecký, když odhaloval šlaajnou arádovskou šinnost mého otce.

Toto všechno ani nepřekvapuje. Co mno ale sarší, jsou mizery obsažené ve Vašem článku. Na jedné straně prohlašujete, že náš stát vyhlásil a zaručuje nejlirší práva a svobody, ale na druhé straně prohlašujete, že jsou pouze pro "pracujícíⁿⁱ lid, hospodáře této země". Autoci Charty 77 prý chtějí znauit tyto svobody pro kontrarevoluční cíle. Ústava ČSSR čl. 20 odstavec 1 praví: Všichni občané mají rovná práva a rovné povinnosti. V odstavci druhé téhož článku je uvedeno: Rovnoprávnost všech občanů bez ohledu na národnost a rasu je zaručena. Jak to, že tedy existuje někdo, koho je nutné osmsovát v jeho osobní svobodě, i když ústava zaručuje všem stejná práva? Kde jsou ty sbytky poražené buržoazie? Svoboda existuje jenom jedna. Před zákony jsou si všichni rovni a všichni mají stejná práva. Ve chvíli, kdy někdo vyhlásovat, že někdo má mít více svobody než jiný, vzniká nerovnost. Nemůže být svobodný ten, kdo utlačuje jiné. To je stará pravda, neboť potom musí utlačovatel žít ve strachu před těmi, jež utlačuje. Kdo rozhoduje o tom, kdo jsou sbytky poražené buržoazie? Podle jakého kladiata jsou klasifik-

vání? Na tyto otázky bych chtěl snít odpovědi.

Kevin, jestli si uvědomujete, že svým článkem můžete vyvolat hon na čarodějnice. Doufám, že si uvědomujete obrovskou odpovědnost, kterou na sebe berete. Svým článkem jste rozpoutali kampaň ve stylu padesátých let. Objevají se hlasy žádající přísné potrestání údajných viníků. Víkno a těch, kteří podepsali protesty, nošení, ani nemám obach Charta 77. Veškerá odpovědnost za tuto kampaň leží na Vás. Pronásledovat někoho za to, že má odlišný názor, odporuje "Mezinárodnímu paktu o občanských a politických právech", který byl u nás vyhlášen jako zákon. Již jednou byl u nás hon na čarodějnice. Bylo to v padesátých letech a bylo vězněno a zavražděno mnoho nevinných lidí. Na něco takového nelze zapomenout. Víkno Vás nezbaví odpovědnosti, jestliže se pokusíte něco takového vyvolat, třeba i v méně drastické podobě.

Je povinností občana hájit svá práva. Je-li Ústava narušena, svoboda slova, svoboda shromažďovací, náboženské vyjádření atd., je jeho povinností za všech okolností se na ně zapracovat. To je i cílem prohlášení nového Charta 77. Boj za základní občanská práva pro občany této země, aby neexistovaly jenom na papíře, ale i ve skutečnosti, aby tento stát byl státem svobodných lidí, aby myšlenky a ideály socialismu nebyly znepřítivány pro sebecké a ziskové cíle.

ing. Karel Šling

Praha dne 17.1.1977

Karel Š l i n g : Dopis ústřednímu řediteli Čs. rozhlasu

Ústřední ředitel Československého rozhlasu
PRAHA

Pane,

ve vysílání pořadu Horizont 77, který byl uveden dne 2.3.1977 v 16,30 h. na stanici Praha a který se týkal MUDr.Fr.Kriegla, byla uvedena věta, která mne osobně šokovala. Šokovala mne svou, k mírě řečeno, nehorázností tak, že jsem tomu v první chvíli, když jsem se to dovozděl, nemohl ani uvěřit. Ovšem dne 4.3.1977 jsem si mohl v deníku Lidová demokracie a Práce přečíst doslovné znění. Cituji: "jako členství v KSČ mu v přihlášce doporučuje O. Šling, bývalý tajemník krajského výboru v Brně, odhalený a odsouzený jako nepřítel socialismu, stonista a agent kapitalismu".

Každému průměrně politicky vycvičenému člověku je známo, že můj otec byl odsouzen nevinně, a že byl pozděně rehabilitován v r.1963 rozsudkem Nejvyššího soudu.

Proto Vás žádám, abyste ihned nařídil, aby byla ve stejném vysílání šase a ve stejném pořadu stanice Praha uveřejněna následující oprava:

"Omlouváme se za to, že jsme dne 2.3.1977 ve vysílání pořadu Horizont 77, který byl o MUDr. F.Krieglovi, uvedli tuto nepravdivou informaci, týkající se odsouzení O.Šlinga: "...jako členství v KSČ mu v přihlášce doporučuje O.Šling, bývalý vedoucí tajemník krajského výboru v Brně, odhalený a odsouzený jako nepřítel socialismu, stonista a agent kapitalismu. Pravdou je, že O.Šling byl nevinně odsouzen k trestu smrti na základě vyhraného a uměle vykonstruovaného obvinění. V roce 1963 byl rozsudkem Nejvyššího soudu plně rehabilitován."

Tolik tedy moje žádost o opravu. Jsem velice zděšen, že samotný pracovník redakce marxismu leninismu nepapadl uvést věc na pravou míru.

Pokud nebude této mojí žádosti vyhověno, vyhrazuji si podniknout případně další kroky, které uznám za vhodné.

5.3.1977

ing.Karel Šling

Karel Š l i n g :

Dopis šéfredaktorovi Lidové demokracie

Šéfredaktor deníku Lidová demokracie

PRAHA

Pane,

dne 4.3.1977 jste ve Vašem listu otiskli článek napsaný "Kdo je B. Dr. F. Kriegel". Článek byl otisknán na základě počtu Čechoslovenského rozhlasu stanice Praha. V tomto článku je otisknuta věta, která má svou neohrabanost a špinavostí varovat natolik, že nechápu, jak je vůbec možné něco takového otisknout. Tato věta zní: "Jeho činnost v příslušce mu doporučuje G. Šling, bývalý vedoucí tajemník krajského výboru v Brně, odhalený a odsouzený jako nepřítel socialismu, státní agent kapitalismu."

Při mé telefonní žádosti ze dne 4.3.1977 o otisknutí opravy má odpověď pracovník Vašeho listu odhlí slovy, že to převzali z rozhlasu a až se obrátím na něj, tj. na rozhlas, že jim to toho nic není.

Děkuji vám, že není třeba velké politické vypjatosti a informovanosti, aby bylo známo, jak se věci mají ve skutečnosti. Sami dobře víte, že můj otec byl odsouzen nevinou, a že byl v r. 1963 plně rehabilitován.

Proto Vás žádám, abyste stručně otiskli tuto tiskovou opravu: "Omlouváme se, že jsme dne 4.3.1977 otiskli v článku "Kdo je B. Dr. F. Kriegel" tuto nepravdivou informaci.../zále jak výše uvedeno/.

Tolik tedy moje žádost o opravu. Jsem velice odíván tím, že máme šanci o opravu věci tak jasně a nerozcestně.

Pokud nebude této mé žádosti vyhověno, vyhrážuji si podniknout případně další kroky, které budu na vhodně.

ing. Karel Šling

Praha, 5.3.1977

Karel Š l i n g: Dopis šéfredaktorovi Práce

Šéfredaktorka deníku Práce
PRAHA

Paní,

dne 4.3.1977 jste ve Vašem listu otiskli článek nazvaný "Kde je M^{Dr.} F.Kriegel?", článek byl otisknán na základě pořadu Československého rozhlasu stanice Praha. V tomto článku je otisknuta věta, která mně svou nehorázností a špinavostí zarazila natolik, že neodpnu, jak je vůbec možné něco takového otisknout. Tato věta zní: "Jeho činnost v KČM na v příhlášení doporučuje O.Šling, bývalý vedoucí tajemník Krujanského výboru v Praze, odhalený a odsouzený jako nepřítel socialismu, sionista a agent kapitalismu".

Je Vám samozřejmě známo, že tato informace je vylhaná a nepravdivá. Ve skutečnosti byl můj otec odsouzen k trestu smrti na základě vylhaného a vykonstruovaného obvinění. Proto Vás žádám, abyste neodkládala rozhodla, aby byly otisknuty tato tisková oprava: /text, jak je uvedeno výše/.

Děkuji za pochopení, proč jsem musel žádat o otisknutí opravy, když je Vaší povinností informovat čtenáře pravdivě, a když sama musíte znát pravdu.

Pokud nebude této méji žádosti vyhověno, vyhrasují si pozměnit případně další kroky, které uznám za vhodné.

ing.Karel Šling
Mikolý Veselý 7, Praha 6-Dejvice

Praha, 5.3.1977

P.S. Tato žádost zasílám k informaci ČKZ a tiskovým agenturám.

Julius F o m i n :

Dopis ÚV KSČ

Ústřední výbor KSČ

Praha 1, nábř. Kyjevské brigády 12

Praha, 20.1.1977

Vážení soudruzi,

obracím se k Vám v naději, že moje dnešní návštěva na ÚV KSČ byla pro Vás nedorozuměním, a že člen Vašeho aparátu, který se s Vámi hovořil Vaším jménem, nepředstavoval adekvátně Vaš skutečný postoj. O co šlo v mém rozhovoru a v jaké věci jsem Vás navštívil?

Jsem jedním ze signatářů Charty 77.

Člen aparátu, který se s Vámi hovořil Vaším jménem, se mne zeptal, co chci. Odpověděl jsem, že nechci nic; "denně čtu v novinách, že jsem sváděn, stroketanec a sponzorovaný, že chci obnovit republiku, likvidovat socialismus a znovu a nás navádět k kapitalismu. Jsem proto sváděn, zda si chcete rozhovorem se mnou ověřit, zda jsou tvrzení sdělovacích prostředků - tvrzení o mně jako o jednom ze signatářů Charty 77 - pravdivá."

"Jaký má Vaše návštěva účel?"

"Jádu, krom snahy zjistit, zda máte zájem o to, abyste si pravdivost svých tvrzení ověřili v rozhovoru alespoň s jedním z těch, o kom píšete."

"Vy nikoho nezastupujete."

"Samozřejmě, že nikoho nezastupuji. Jen sebe sama. O své návštěvě ÚV KSČ jsem s nikým předem nehovořil, s nikým jsem se předem nekonzultoval."

"Všichni naši pracovníci, anebo alespoň jejich část vyjádřili jasně své stanovisko. Nemáme proto o Vás hovořit."

"Denně o mně - jako o signatáři Charty - píšete v novinách, mluvíte o mně v rozhlasu a televizi, rozhovor se mnou Vás však nezajímá? Kdo z těch, co psali resoluce, četl Chartu?"

"Chartu četli ti, kdo psali slánek "Stroketanci a sponzoranci". Ti vyslovili mínění strach a všeho nebo většiny lidí."

"Pokud vím, nehovořili autoři "Stroketanci a sponzoranci" s nikým ze signatářů, neptali se na jejich intence, nic s Chartou

netlumočili štenářům. Přel jsem, abych Vám poskytl nějakou
pravdivější informaci. Domnívám se, že na poskudí členských a reso-
lucí, týkajících se Charty, není bez zajímavosti, považují-li se
za marxisty, netají-li se tím, že bych se rád stal členem stru-
ny - přes všechno to, co se stalo."

"Nikoho nezastupujete. Vy mluvíme o Chartě, ale o pauzatu.
Vy jsme řekli v tisku, jasně své konečné stanovisko. Nemáme o čem
spolu hovořit."

"Zaujali jste konečné stanovisko, aniž jste uznali za vhodné
hovořit a jednat s těmi, s kom jste se rozhodli konečné stanovis-
ko zaujmout. Jakkoli nikoho krom sebe sama nezastupuji, přece
mohu sdělit o tvůrcích Charty a o těch signatářích, které znám
osobně, řadu podstatných věcí, jež jsou v naprostém rozporu s tím,
co o Chartě a jejích signatářích říká veškeré naše sdělovací
prostředky. Řádně se jen o věci nejdůležitější. Znovu opakuji,
netají se svým marxismem a svou ochotou a svým přáním vstoupit
do KSČ, netají se tím, že jsou ochotni a připraveni kdykoliv
nastoupit práci na faktaltě či na dotavě - kde bych mohl uplatně-
vat a rozvíjet své odborné vzdělání a své zkušenosti. Jistě sama
skutečnost, že nás tvůrci Charty nevynechali a řadu těch, které
považují za schopné vystavit riziku vlastní pohody a vlastní
existenci v zájmu o to, aby byla respektována práva, jež jsou za-
kotvena v ústavním zákoně naší socialistické republiky, je dostateč-
ným svědectvím toho, že jejich činy nejsou motivovány antikomunis-
tem."

"Repřili jste na námi, obrátili jste se na naši sdělovací
prostředky. V tisku jsme řekli jednoznačně své stanovisko, nemáme
o čem spolu hovořit."

"Na žádná naši sdělovací prostředky jsem se neobracel. Obráti-
livli se někteří ze signatářů na naši sdělovací prostředky, pak
sřejmě proto, že předem videli marnost jakéhokoli pokusu obrátit
se na Vás. Ať budu o své návštěvě u Vás hovořit - tajit se s tím
nebudu - řeknu mi, že jsem blázen, že každý rozumný člověk vidí
předem marnost takového počinu. A jak se má, budu mít pravdu."

"Kauříte mě! Odejďte! Spolu jsme skončili!"

"Co zbývalo jiného, nežli odejít?"

Vášnivě konkrzi, dovalte, abych závěrem svého dopisu
vyslovil naději, že můj rozhovor se členem Vašeho aparátu nebyl

rozhovorem reprezentativním. Vafin, že projevíte zájem
optavit si své mínění o Chartě a jejích signatářích. Projevíte-
li v této směru zájem, rád budu s kýmkoli z ÚV KSČ hovořit
o tom, proč jsem Chartu podepsal, v čem vidím intenci Charty,
jaký je podle mého soudu význam Charty pro naši socialistickou
přítomnost a budoucnost.

S pozdravem

Julius Tomin v.r.
Praha 7, Keranická 3

Veřejné prohlášení

V článku "Kdo je MuDr.F.Kriegel" - z pořadu Čs. rozhlasu stanice Praha" navrhované demokracii z 4.1.1951 se tvrdí, že Arthur London je trockista a sionista. Veřejnosti je známo, že Arthur London byl v roce 1951 odsouzen na doživotí v procesu, jímž se Gottwaldovo vedení KSC a představitelé státní správy činní v trezním finanční departitě jedenáctinásobně vraždí a trojnásobného trezného činu zbavení osobní svobody /vedle složení dalších/. Výpovědi Artura Londona, stejně jako výpovědi stovek lidí v oněch letech, byly vynuceny bestialními metodami, jež nemají ani středověk, a které dnešní mezinárodní elita, hlásící se ke Gottwaldově "odkazu" zamlčuje, stydlivě hovoří o "chybách a omylech" padesátých let. A takových výpovědí Artura Londona nyní oficiální propaganda používá, aby naznačila, že trockistou je i František Kriegel. Citát z této výpovědi je v článku označen jako posudek z roku 1951, přičemž je známo, že Artur London byl od 28. ledna 1951 vězněn.

Protože pak tyto metody oficiální propagandy v minulosti často vytvářely atmosféru umělejšího složení, jichž se dopouštěli straničtí a státní funkcionáři na svých, většinou domnělých nebo uměle fabrikovaných politických odpárech a i na dalších obětech, je v zájmu celé společnosti, aby takové metody propagandy byly odhaleny a označeny jako složinné. Označování lidí nálepkami "trockismus" nebo "sionismus" je jednou z těchto metod.

Známi židovští soudi, politické misery a zasmění Artura Londona a Františka Kriegla do té míry, že mohl a jistotou prohlásit, že ani jeden trockistou nebo sionistou /což se mj.vzájemně vylučuje/ nikdy nebyl a není. Neje jistota pravdivá částečně z toho, že sám jsem trockista, nebolše řečeno, revoluční marxista. Pokud pak jde o sionismus Artura Londona, chce anonymní autor textu říci, že Artur London je Žid, tak jak to naplno říká o Františku Krieglovi. V Čs. byrokratické propagandě totiž Žid rovněž je sionista. Protože však mám řadu židovských přátel, z nichž velká většina jsou shodou okolností odpárci sionismu, mohu se znalostí věci vyvrátit i miser, že by Židé byli automaticky sionisty. Víra i o

Artura Londonovi, že zionista není. Vzhledem k svým stykům a důsledným antizemitským postojům bude asi nejlépe, budou-li příslušnými místy považováni za bílého žida a kryptozionistu, neboli, řečeno poetar, "šidomilce". Nevím ostatně, proč se oficiální propaganda zřídka tohoto červíčenského a příložného označení.

Ostatně, že František Kriegel a Artur London nejsou trockisty, je jisté ke škodě mezinárodní dělnické hnutí a jeho revolučně marxistických složek sdružených ve Čtyrté internacionále nebo v organizacích, které se o její výstavbu snaží. Bez ohledu na to uznávají všichni stoupenci socialismu, že tyto dva souhrni vždy byli a jsou pro celé mezinárodní dělnické hnutí velkým příkladem komunistů, kteří dali všechny své síly a schopnosti do služeb tohoto hnutí. Na tom nemůže nic změnit ani antisemitistická kampaň, ani nálepky, lži a pošlavy kacířství a nepřátel socialismu a pracujících.

Praga, 5. března 1977

Petr Uhl

Miroslav Z i k m a n d i:

Dopis generálnímu prokurátorovi

Generální prokurátor ČSSR
k rukám JUDr. Jana Vejše
PRAHA

Gottwaldov 17.4.1977

Pane generální prokurátore,

v souladu s čl. 20 a 29 Ústavy ČSSR

Vám předkládám tuto stížnost se žádostí o náležitou nápravu:

Ke společným se mi dostala do ruky 8.11. týdeník Signál, v němž na str. 5 pod titulkem "Kdo je Jiří Kauselka" snesl Martin Hálek řadu poznámek, urážek a polopravd a lží proti mému dlouholetému příteli a spolupracovníkovi. Hlavně Martina Hála, možná, že je to anonym, osobu fyzicky neznámou. Kato znám a myslím, že jak jako náleže jiný - Jiřího Kauselku. Příteli podávám to bude 40 let, ne jsem ho jako společníka, poslouchejte tehdejší Vyšské školy obchodní, poznal. Od té doby po mnoho let jsem byl spolu bok po boku na všech veřejnosti nejen naší, ale i zahraniční. Měl jsem příležitost být a pracovat vedle něho v dobách dobrých i méně dobrých, v situacích, kdy šlo nejen o peť, ale i o život. Během jsem se v šak v jeho společnosti neobstával /cituji se Signálu/ a "fašisty...zionisty... a politickými dobrodruhy,....trockisty... a revizionisty.. bezsádovými kariéristy". Ani jsem se mezi jeho přáteli neobstával se žádným "skrachovaným politikem"...."pornografickým exhibicionistou...nebo kariéristickým dobrodruhem".

Vyjadřím několik z těchto epitet z článku Martina Hála a znám přítel z jistého úlevou konstatovat, že ještě nedosahují úrovně dejas tomu Stanislavu Oborského, který v předvečer vynesení rozsudku nad 14 nevinně odsouzenými a po několika letech rehabilitovanými oběti československého stalinismu vynesl nad jedním z obžalovaných svůj ořel. Cituji z Rudého práva ze dne 27.11. 1952: "...proč se vůbec ročí taková setkání, jejichž svátem je bahno a zaradlavý hnilobný kaudal mud, poňlost, ničinnost a slabost?...dravčí rysy zhaněného kariéristy a slošince...cožpak je možné, aby dech těchto urůd neobstával vsádech našich

dně, v nichž už tolik voní naše světlá budoucnost... Je tedy nutné zničit tyto zrůdy..." Téhož dne, kdy takto Stanislava Oberakova voněla naše světlá budoucnost, 27. listopadu 1957, vydal předseda senátu Státního soudu dr. J. Novák rozsudek nad vědci "protistátního spikleneckého centra a jedním zprátek se hezpuke zájem - vedle tří trestů odnětí svobody na doživotí. Takle už soudcení mladá generace - také většina členů signálu ví jenom z dolečka; samozřejmě se snad upamatuje, že ještě nedávno si mohli kdekoli nalapit na dopis poštovní známku s takto označenými, popravenými a po čase rehabilitovanými dr. Clementinem, ministrem zahraničních věcí. Zmiňují se o tom i proto, že mezi vyčten přátel J. Hanzelky se v článku Martina Hála objevuje i jméno ministra zahraničních věcí dr. J. Hájska, tentokrát "jenom" s přídavkem "skrachovaný politik".

Naučíte-li, pane generální prokurátore, v souladu s existujícími čs. zákony a právními normami přitřít článkem podobným jisté strážce zmiňovaného signálu /objevuje se jich v čs. sdělovacích prostředcích poslední doba stále více/, může se docela dobře stát, že opět přijdou ke slovu pogromistické nálady jako v neblahých letech minulých, kdy kdosi mohl beztrestně - a dokonce vítán - vynášet na veřejnost nejhanlivější soudy o lidech, které česťe ani neměl.

Lečnové číslo Novináře 77 svezlo jako pozoruhodný dokument nazvaný Základy etiky socialistického novináře. Mávk o 16 článcích, který má posoudit sjednání čs. novinářů. Časový článěk výslovně ukládá čs. novinářům, aby "...posuzoval člověka, jeho vlnosti a činy tak, aby tiskem nebo technickou nedbalostí nedopustil možnost újmy na jeho občanské cti nebo zdraví". Zvažuje ho, aby posuzoval člověka, jeho vlastnosti a činy tak, aby nedopustil zneštití čestného naražení svobody projevu, agitativního, národní důsledky by záležely dodatečná oprava nemohla odstranit nebo napravit, aby nedopustil poškození cizích práv, národnostní křivdy či masový útlak, vydírání ani skandalizování.

A je tu přese i čl. 17 Vyhlášky 140 z 10. května 1976 o Mezinárodním paktu o občanských a politických právech, který čs. vláda ukládá, aby dbala na to, že /nikdo nemá být vystaven svévolnému zasahování do soukromého života, do rodiny, domova či korespondence, ani útokům na svou čest a pověst". Článek 15 téhož mezinárodního paktu navrhuje každý stát, tedy i ČSSR - zajistit, aby se "kterékoli osobě, jejíž práva nebo svobody tímto paktem uznané, byly porušeny, dostalo účinné ochrany bez ohledu na to,

zda se porušení jejího práva nebo svobody dopustily osoby, jed-
nající v úřední funkci".

Jestliže takhle všechno platí, jak je pak možné, že št.
staněk jako odpovědný redaktor Signálu dá souhlas, aby článek
M. Hálek byl otištěn? Kdyby byl opravdový novinář a řídil se
zákonem i základními etickými pravidly, mohl by si i on - a nejen
Hálek - např. zjistit, že J. Hanzelka po dobu okupace aktivně
pracoval v boji proti nacismu, že se jako čtyřladvacetiletý
účastnil pražského květnového povstání se zbraní v ruce a spolu
s Janem Koudrkem se jako první probil do vlnohradské sokolovny,
kde likvidoval o p r a v d o v é fašisty, příslušníky sborů SS.

Kdyby si dal Hálek trochu práce, zjistil by jen základní
časové souřadnice, byl by se mohl lehce dozvědět, že v době, kdy
J. Hanzelka odjížděl na svoji první cestu, nebyly ještě ve slovní-
ku ⁸novinářské pojmy jako "národnostní činnost poražené reakce a
buržoazie", takže ani tato "činnost" nebyla na překážku republi-
ce, když výprava poskytla finanční podporu ve formě stipendia
ministra informací. A že hodnota tohoto stipendia - třebaže neod-
vratného - oba účastníci do země vrátili státu. že stát
měl z jejich činnosti mnohem více větší užitek v tvrdých valu-
tách - nejen z jejich publicistiky, ale i z obchodů, jež uzaví-
rali ve prospěch čs. podniků zahraničního obchodu. Také by si
byl mohl zjistit, že v dubnu 1953 udělil prezident republiky
J. Hanzelkovi Řád republiky za "odvážnou a úspěšnou cestu autem
Afrikou a Amerikou a její vědecké a politické zhodnocení literár-
ní i filmové".

V jedné z mála objektivních vět svého článku píše J.
Hálek J. Hanzelkovi že se "zastala trochu pozhívat cizí jiné země,
jiné lidi, odhalovat nové". Jestliže "novým" byly pro něho po
mnoho letech pobytu v zahraničí i deference, jež se po politic-
kých procesech a desátých let zahníždělý do čs. přítomnosti a bra-
dily rozvoj s k a t ě n á h o socialismu, pak ani on, zvyklý
poznávat a odhalovat buřtí, štítk a křivdy v jiných zemích,
nemohl zůstat natečným, tím spíše, že šlo o jeho v l a s t n í
zem. A byla to v nemalé míře i tato činnost, pro kterou se v
květnu 1963 usneslo presidium ÚSAV udělit ing. J. Hanzelkovi zla-
tou plaketu za zásluhy o vědu a lidstvo. Pro udělení klesoval ne-
zi jinými nejen tehdejší, ale i dnešní předceři ÚSAV. Toto nejvyš-
ší vyjádření naší akademie bylo do té doby uděleno jen deseti
lidem /z toho němi akademiky/: archeologovi J. Běhrově, fyziologo-
vi V. "au bergrovi, filosofovi J. Širákovi, komponistovi J. Těškově,

indického profesora P.Ch. Sahasrabiosvi, prezidenta sovětské akademie věd M.V. Keldyšovi a generálem Fedoteli UNESKO H. Habem. Ví, nebo nechte vědět Hálce, že když se na nachahodivém varšavském mítinku na jaře 1968 v pražském sjednoceném paláci ocitly z řad přítomných škodlivé extrémistické hlasy proti MSSR nebo požadavky neutrality, byl to právě J. Hanzelka, kdo věcnými argumenty takové hlasy rovněž odmítl? Copak dle takového práci poslechnout si znovu jeho slova, která jsou na magnetofonových páscích v tolika archívech?

Jakže je to řeč o "popularitě bohatě dotované milionovými příjmy". Copak Hálek neví, že existují měsíční normy autorských honorářů, zálohových pro všechna nakladatelství, a že honoráře vyplýnou od "pracujícího Slovaka, nového uvolněného Slovaka Československa", ale rovněž dílem od pražského Stenáře, toužícího respektu si vědomosti, tedy stejně od berlinského instalatéra jako od šp. důchodkyně s 600 Kčs měsíčně, od sovětského stavbaře jako od nemluvného japonského studenta, který si přečte k u p i l knihu. /ostatně-považuje Hálek za milionáře pracovního haviře nebo úspěšného Feditele se 7tisícovým platem, když jin mluví šlechetně na 20 let práce vyplácí třeba dva miliony korun?/ A ví anebo n e v i d e vědět Hálek, že J. Hanzelka darovací úmlouvou uzavřenou v roce 1958 s MFF v Gottwaldově, věnoval státu svůj díl a vyloučenou podmínkou, že s ním budou obklopeni jenom? Že v nich od té doby našlo ústulek několik set dětí, které by se jinak narodily do jiných jesel? A že tentýž dílec žije dnes s invalidním důchodem, protože kdosi anonymní v tomto státě vydal příkaz všem nakladatelstvím, že nesmějí tisknout jeho rukopisy, po němž je jmenem J. Hanzelky /a ostatně i moje/?

Jako člen autoraké dvojice, jako dlouholetý osobní přítel J. Hanzelky i jako občan republiky vyjadřuji Vám, pane generální prokurátor, své rozhořčení nad útlakem M. Hálka v jeho áplaceti a jakožto nejvyššího představitels instituce, jest má dbát na dodržování zákonů Vše řízení, abyto podnikl příslušná opatření, vyplývající ze zákona.

Miroslav Sikorád,
spisovatel a novinář

s Escudera, zjistil by, že by neobstál ani podle jejich morál-
ního kodu - byť nepasného nebo dokonce parafrázovaného někým s
jejich představitelů. Než a číst totiž nemají. Na 1 a 2
mají však tito zdánliví primitivové, jinak velice čestní a
spravedliví lidé - trest nejvyšší: vyhánějí base obrácě a bez
potravy do džungle. To ovšem platí v jihoafrické divočině.

Kopie na vědomí:

Federálnímu zbrojení, Praha

ing. Bohuslav Chloupek, ministr zahr.věej, Praha

Stanislav Staněk, šéfredaktor Zpravice Signál, Praha

ČTK Praha

ing. Jiří Hanelka, Praha

Josef Zvěřina :

Dopis redakci Rudého práva

Redakci Rudého práva

Váš článek "Fanflet strokotanců a senevanců" z 12.1.1977 neuvádí nic o mezinárodních paktech, nyní i našich zákonech, na které se Charta 77 odvolává, nic z této Charty /až na dvě nepatrné větičky/, nic o faktech, které Charta uvádí jako důkazy, že tyto dokumenty sčítávají a nade jen na papíře. Zato přináší pestrou škálu poslav, urážek, lží, insinuací proti osobám, které měly odvahu těchto paktů a zákonů se dovolávat. Což je výmluvný svědectví, že se pokrok zastavil před brannou našeho socialismu a že bylo nutné tuto Chartu vydat.

Signatáři těchto paktů jsme my všichni. Nemí tedy třeba hledat /cizí/ inspirátory Charty 77: stačí základní smysl pro právo a spravedlnost a trochu občanské cti a odvahy.

Komu slouží Charta 77? V konkrétní situaci našeho státu pravdě a svobodě, všem jeho občanům, kteří uznávají hodnoty a ideály, které jsou v těchto dokumentech výslovně obsaženy nebo na ní stojí. Odmítnout právo občanů této země, aby se jich dovolávali, aby ukazovali na jejich porušování, posílat je na morální popraviště, jako strokotance a senevance, to vše a mnoho jiného obsahu vašeho článku je nejzvrásnější forma fašismu a autoritářského násilí.

V zájmu spravedlnosti a pravdy jsem Charta podepsal i já, občanský "protistátní činnost v minulých letech" - stejně jako nynější prezident dr. S. Husák, s nímž jsem určitý čas sdílel stejně "spravedlivý trest". Mohl jsem níc být rehabilitován, jako někteří "právně odsouzení". Ale ponechal jsem si toto vyznamenání jako důkaz nevinu na likvidaci životů a prolévání krve mnoha nevinných lidí, mezi jiným i vašich osadníků a přátel. Seděl jsem se členy "protistátní nacistické skupiny článeků", takže vám své.

Respektuji jste proti nám kampaň, která mi velmi připomíná resoluce českých popravčích čet, které řádily jejich kart. Vytváříte dvě barikády: nynějších utlačovatelů, proti nimž stojí mnohá barikáda tisíců a tisíců zastraněných, ponižených, diskriminovaných a bezbranných. Jakmile se s ní otevře hlas volající k odpovědnosti a právu, ubíjíte jeho důstojnost a čest, vyhrožujete a ohrožujete existenci.

Tak jste podali světové veřejnosti pravý obraz naší demokracie a skutečný obraz svůj, učinili jste možná víc než sama Charta 77.

Dr. Josef Zvěřina

Josef Zvěřina :

Dopis redakci Lidové demokracie

Několik otázek redakci Lidové demokracie.

1. Dne 13. ledna 1977 jste otiskli článek z Rudého práva /s 12. t.m./ pod titulem Stroskotanci a samozvanci. Keotiskli jste však nic z mezinárodních paktů, o které se Charta 77 opírá, které se staly součástí našeho zákonodárství. Měly by přivítány, vešly ti-
že do sbírky zákonů a nařízení stejně jako jiné zákony a naříse-
ní, jež se týkají věci méně důležitých. Mohli byste z nich
aspoň něco uvést?
2. K Chartě 77 jste neuveřejnili ani slovo. Mohl bych vám její
text poslat k uveřejnění?
3. K citovanému článku jste nenasledovali vlastní stanovisko. Chápu.
Citujete však resoluce různých institucí. Víte, že o nich se hla-
valo, aniž kdo z přítomných něco o Chartě věděl - kromě citova-
ného článku z KP - a to možná také ne. Mohli byste uveřejnit hla-
sy jiné? Nemyslím resoluce a pokusy. Jsem ochoten vám objektivní
vyvětlení opatřit. Myslíte, že ten, kdo se odvolává na mezinárod-
ní pakt, které vešly do našeho zákonodárství, je stroskotancem a
samozvancem? Srovnává se se zrádovým občanem těchto dokumetů, noví
nářeky poctivosti, titulem vašeho listu a - last not least -
s křesťanským svědomím hanebit veřejně a bez možnosti obrany lidí,
kteří měli odvahu a citili morální povinnost říkat splnění těchto
závěsků a velmi konkrétně a pravdivě upozornit na jejich historic-
ké porušování? Mohli byste přispět sami k procenování socialistic-
ké zákonnosti v tomto směru?
4. V čl. KP se mluví o brutálních metodách buržoazie, diskrimina-
ci, špehování a persekucování pokrokové myšlejších lidí.
To se mi jeví jako značně starý, opotřebovaný a nevhodný arze-
nál frází. Můžete byste získat něco současnějšího? Pro srovnání...
5. V čl. KP nebyla opomenuta zmínka o znoužení náboženství. Měly by
by dobré provést objektivní analýzu, co znoužení je a není? K
dispozici podattnou konferenci MGRa Benelliho, od sekretáře Stát-
ního sekretariátu státu Vatikán, s nímž naše vláda pořádá občasná
jednání. Víte, že "Církev a její odpověď světa v problému hlada
je svoboda a spravedlnost". Měli bychom tedy být s diskriminací
věřících, o čemž kněží bez státního souhlasu atd.
Velký církevní otec Augustin, jak sám víte, tvrdí, že státy bez
spravedlnosti jsou velká zločinství.

dr. Josef Zvěřina

Josef Z v š t i n a : Dopis biskupovi

V Praze 24. ledna 1977

Otče biskupe,

novin, sda "prohlášení ordinářů ČSR" /Katolické noviny 7/77/, které jste podepsal, bylo Vám k tomu účelu předloženo či sda je dílem ordinářů. Obojí je však dost z l á - a jsem nucen Vám odporovat.

1/ Klidně hájme své místo v této společnosti a není nám třeba nějakých vnějších popudů. Před Bohem a lidmi jsme si vědomi své stavovské odpovědnosti." Retroufám si slavit jménem Boha, ve jménu božského lidu, ale jen ve jménu pravdy. Bojím se, že své místo nehájíte, ale že ve všem jste ustoupili a nastupujete jen tehdy před veřejnost, když vás k tomu státní propaganda potřebuje.

T o t o je zneužití církve a náboženství!

Novin, co je myšleno "vnějšími popudy". Jestli opakujete inscenace státní propagandy, dopouštíte se očividně klivdy. Podle toho, co Prohlášení obsahuje, sda dojde, že ordináři Chartu 77 nečetli. Ale dělníci a prostí lidé odmítali podobná prohlášení podepsat z prostého a čestného důvodu, že neví, co Charta říká!

2/ Velmi jasné, rozhodné a sávaně prohlašujete, že nejste signatáři Charty. Když jimi tedy nejste, proč odsuzujete lidi, kteří "ládní a žijí po spravedlnosti", kteří jsou "blessedí prohlášení pro spravedlnost"? Charta mluví o lidských, občanských právech a o náboženské svobodě - tedy o věcech, o kterých jste měli především mluvit vy. Co jste tu udělali "jasné, rozhodné a sávaně"? Nemohli jste se už dávno sami obrátit nějakým memorádem na presidenta či vládu, vlády porušování práv občanských a církevních je je všeobecně známo! "Nebuďte nikomu nic dlužni - jen jedna věc: že máte jeden druhému projevovat lásku" /Řím 13,8/. Často o lásce mluvíte, ale láska je duší spravedlností, jak říká dokument z Medellinu a jak oboje cituje Segre Bonelli v konferenci o spravedlnosti a svobodě na euchar.kongrese ve Filadelfii.

3/ "Naše stanovisko k společným otázkám veřejného života bylo nejenom a zvlášť jednocenně vyjádřeno v našich posledních společných pastýřských listech".

Bohužel, v nich nebylo nic o nemorálních podmínkách vyučování náboženství, o nešťastných dětech, které nemohou víru rodičů nebo

svou stavovat, o osudu diskriminovaných laiků, o životě kněží bez státního souhlasu atd. Pro provedení příkladům stanoviska některých katolických biskupů a osobností k podobné situaci; Ikada, že nemám po ruce první pastýřský list vietnamských biskupů, který měl úroveň a důstojnost...

4/ "Pokud jde o prostor náboženského života pro naše věřící, k tomu jsme kompetentní my v jednotě se Svatým Otčenášem. On k nám posílá své zástupce, a proto k nim máme plnou důvěru. Nikdo jiný není tedy a řad kněží nebo věřících oprávněn vyjadřovat stanoviska církve v naší vlasti." Cituji jedna dvě místa z II.vat. soboru: "V mnohých krajinách, kde je kněží málo, nebo jak se někdy stává, že jsou zbyteční pastýřské svobody pro svou činnost, měli by mohla být církve přítomná a činná bez pomoci laiků. V této mnohonásobné a naléhavé nutnosti je nejvyšším znamením působení Duchu svatého, který dnes víc a víc dává laikům vědomí vlastní odpovědnosti a všude je volá k službě Krista a církvi" /apost. sot. 1/.

"Pastýři...ať usnadňují a podporují důstojnost laiků a jejich odpovědnost v církvi, vyvolávají jejich rad..., svědčí jim s důvěrou školy ve službě v církvi, ponechávajíce jim svobodu a volnost v jednání, ba až je povzbuzují, aby pracovali i s vlastními podmínkami... Od těchto rodinných vztahů není laiky a pastýři se málo očekávat mnoho dobrého pro církve, neboť tímto způsobem cesta v laických pocit odpovědnosti, povzbuzuje se jejich horlivost a jejich ochopenosti se snize zapojují do činnosti pastýřů. Ti pak a pomocí zkušených laiků mohou přesněji a vhodněji posoudit záležitosti duchovní i časně, takže potom celá církev se spolupráce všech členů málo snadněji uskutečnit své poslání pro život světa" /AG 37/.

Zástupci stát. sekretariátu Vatikánu jednají se zástupci KKK a s obnovení jejich jednání víte Vy /jak jste mi řekl/ málo a Boží lid nic. Ale hned po vašem prohlášení v KN je prohlášení rad. KN "Jedna věřících..."

Před čtením jsem napsal o bolestech církve a nás prezidentu Hrubkovi. Nedostal jsem odpověď. Byl jsem byl mravně nucen, bez vnějších popudů, ve vědomí své osobní a stavovské odpovědnosti za práva lidská i církve podepsat Chartu 77.

Otče biskupe, přeji Vám hodně síly a světla Ducha sv. Levate capita vestra! Věřte, že já i mí přátelé nemáme s Vámi břízku dne i horko.

Josef Zvěřina

